

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۰ سپتمبر ۲۰۲۳

یونس نگاه

مقاومت جمعی در برابر طالبانی سازی وطن

با نزدیک شدن دوسالگی حاکمیت طالبان، بحث بر سر آنچه در بیست سال دوره جمهوریّت باید انجام می‌شد، چیزهایی که از دست دادیم و ستم‌هایی که طالبان اعمال کرده‌اند، داغ می‌شود. دلایل بسیاری برای انتقاد، نالیدن و شکایت داریم. ملت ما هرگز مستحق افتادن به این مسیر پر از خون و جنایت نبود؛ مسیری که نشانه‌هایش در سال‌های اول پس از سقوط امارت طالب نیز دیده می‌شد و بعدها زمانی که پروسه‌های دموکراتیک به بازی گرفته شد و رابطه سیاستمداران با مردم یکجانبه و فرمانی گردید، آشکارتر شد. فاجعه سال ۲۰۲۱ یکباره اتفاق نیفتاد و ملت ما به تدریج به آن پرتگاه کشانده شد. حال که دوباره به دام طالب گرفتار شده‌ایم، برای خیلی از هموطنان ممکن همه چیز تیره و تاریک بنماید و از آنجائی که اپوزیسیون مطرح، سنگر داغ و مبارزه سازمان‌یافته و سراسری هنوز شکل نگرفته است، نقاط روشن حیات سیاسی و اجتماعی ما چندان به چشم نمی‌آید. ولی نه مقاومت در برابر طالب و نه حرکت مردم ما به سوی ترقی و آزادی آن طوری که طالبان می‌خواهند، به شکل برگشت‌ناپذیر متوقف شده است. در سراسر افغانستان رویارویی میان روایت‌های طالبانی و غیرطالبانی ادامه دارد و رهبران طالب بیش از دیگران ایستادگی و مقاومت روزافزون ملت را احساس می‌کنند. در فرامین و سخنرانی‌های آنان، در مصاحبه‌ها و هشدارهای‌شان می‌توان فشار این مقاومت و مخالفت مردم را دید.

نظامی که طالبان برای جامعه افغانستان می‌خواهند در دو سال اخیر گام‌به‌گام و به صورت دوامدار در امتحان ملی ناکام مانده و تا امروز صدها بار مردم به آن گروه و آرمان‌های جاهلان‌شان کارت سرخ داده‌اند. هرباری که طالبان شیوه زندگی، روابط اجتماعی، اصول اخلاقی و حقوق بشر مورد پسند مردم را خلاف شریعت و فاسدکننده اعلام کرده و حصارها را تنگتر نموده‌اند، نه تنها مورد استقبال قرار نگرفته، بلکه با مخالفت جمعی و فراگیر مواجه شده‌اند. مردم به دلایل بسیار عینی آن حصارها را تحمیلی و ستم اعلام کرده، با اشک و نفرین از محدودیت‌های وضع‌شده نالیده‌اند.

طالبان مکتب و دانشگاه را به روی دختران و زنان بسته‌اند، اما در هیچ گوشه کشور جشن گرفته نشده و مردم به شکل گروهی به جاده ریخته طالبان را به خاطر این اقدام آفرین نگفته‌اند، بلکه با اعتراض یا سکوت همراه با خشم، پاسخ داده‌اند. طالبان رهبری ادارات را به جنگجویان خود سپرده و افراد تحصیل کرده و صاحب تخصص را به حاشیه رانده و یا مجبور به ترک وظیفه و وطن کرده‌اند، اما این اقدام گروه در هیچ گوشه افغانستان تجلیل نشده است. طالبان قوانین را لغو کرده و سیستم فرمانی را جایگزین نظام مدنی کرده‌اند، ولی مردم به آن گروه شادباش نگفته‌اند. فهرست ناکامی‌های طالبان در پیشگاه مردم طولانی است و مقاومت در برابر آن گروه در خانه‌ها، مکاتب، دانشگاه‌ها، بازارها و جاده‌ها بی‌وقفه جریان دارد. مهم‌ترین قوت غیرطالبان، ایستادن در جهت درست زمان است و این‌که می‌دانند وطن‌داران ما برای مدت طولانی نقض حقوق بشری خود را تحمل نخواهند کرد، پشت سرکوب‌گران نخواهند ایستاد، حاکمیت دشمنان تعلیم و کار و آزادی خود را نخواهند پذیرفت و عاقبت چرخ ستم طالب از حرکت باز خواهد ماند.

اکنون زمان آن است که در کنار ارزیابی شکست‌ها و شمردن آنچه را حاکمیت طالبانی از ملت ما گرفته است، به مقاومت جمعی ملت در برابر پروژۀ طالبانی‌سازی جامعه چون تکیه‌گاه اصلی برای عبور از این دورۀ سیاه توجه نمائیم و برای تبدیل این پوتانسیل بزرگ به مقاومت سازمان‌یافته و مبارزۀ تحول‌آفرین کار کنیم.